

Så vil jeg også gerne knytte en kommentar til punkt 2, til dette med tilstrækkeligt med sygestier, dog mindst 5 pct. Det har været rejst fra den konservative ordfører i relation til det her spørgsmål, hvorfor der stod mindst 5 pct. Og det står der jo netop af den årsag, at hvis vi bare havde skrevet 5 pct., så ville man formentlig fra konservativ eller anden side have spurgt os: Jamen hvad nu, hvis der er behov for 8 pct., når I skriver, der bare skal være 5 pct.? Når vi siger mindst 5 pct., så er der netop taget højde for, at behovet kan være større. Men når vi så skriver 5 pct. og ikke bare tilstrækkelig, så er det netop, som det har været nævnt i debatten, fordi man, når man kommer ud og kontrollerer det, er i stand til at sige, at landmanden har overtrådt de bestemmelser, hvis vedkommende ikke har 5 pct. sygestier til rådighed.

Man kunne måske med lidt dristighed sammenligne det med færdselsloven. Man skal altid køre efter forholdene, men i nogle tilfælde er der altså fastlagt, at forholdene igennem f.eks. en landsby er sådan, at man må køre 50 km/t. Og det betyder jo ikke, at man ikke stadig væk skal køre efter forholdene, men man skal altså maksimalt køre 50 km/t. Det er det samme, vi siger her i vores forslag.

Kl. 14.55

Vi mener også, at det er meget vigtigt, at de landmænd, som ikke kan eller ikke vil opfylde kravene om at sikre dyrevelfærd for søerne og er blevet straffet, altså har fået bøder eller dom for skulderyr, får den nødvendige vejledning. Vi tror på, at det hjælper over for dem, der gerne vil, men ikke kan. Men vi synes, at det er vigtigt, at dem, der ikke kan, fordi de ikke vil, ikke skal ødelægge det for alle de andre landmænd, der måske godt vil, men ikke kan. Der skal vi så hjælpe dem til, at de kan foretage nogle forandringer, som sikrer, at søerne ikke får de skulderyr i tredje og fjerde grad.

Der er meget stor opmærksomhed blandt svineproducenterne på, om vi sådan er med til at dæmonisere svineproducenterne, og det ønsker vi fra radikal side under ingen omstændigheder at gøre. Vi ved godt, at der er svineproducenter, som opfører sig ordentligt over for søerne, om man så må sige, men der er altså også nogle uheldige eksempler på, at nogle negligerer det her behov, og det er dem, vi først og fremmest er efter. Så er der en mellemgruppe, som formentlig gerne vil, men som ikke kan få det gjort effektivt nok, og dem vil vi gerne hjælpe.

Vi synes også, at det er vigtigt, at vi får drøftet og undersøgt mulighederne for, at hvis der er mistanke om skulderyr, kan søerne komme til nærmeste soslageri, så de ikke skal lide unødigt videre i processen.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne sige, at vi altså er glade for, at der er opbakning til det her forslag. Vi ser frem til at få møder og samtaler med ministeren om, hvordan vi kan få det her udvalgsarbejde hurtigt i gang, og vi stiller os positivt til rådighed sammen med den øvrige del af oppositionen og Dansk Folkeparti. Så vil jeg sådan set ikke sige mere.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 148:

Forslag til folketingsbeslutning om at give kommunerne mulighed for at gennemføre en aktiv boligpolitik, der kan sikre boliger til grupper med lav- og mellemindkomster.

Af Bjarne Laustsen (S) og Lissa Mathiasen (S).
(Fremsat 10/4 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Socialdemokraterne opfordrer med beslutningsforslaget regeringen til at anerkende og imødekomme kommunernes behov for at kunne gennemføre en aktiv boligpolitik, der kan sikre et udbud af boliger til grupper med lav- og mellemindkomster.

Redskabet, som det foreslås her, er at give kommunerne en ret til at sælge kommunale

grunde til under markedsprisen til opførelse af almene boliger.

Udgangspunktet for forslaget er, at kommunerne efter de gældende regler ikke kan påtage sig opgaver i relation til den almindelige boligforsyning, medmindre der er en udtrykkelig hjemmel i lovgivningen til det. Det betyder bl.a., at en kommune ikke kan sælge en byggegrund til under markedsprisen.

Forslagsstillerne tager endvidere udgangspunkt i, at grundpriserne i hovedstadsområdet og i områderne omkring de større byer har nået et niveau, som stort set gør det umuligt at opføre almene boliger inden for det gældende maksimumsbeløb. På den baggrund er det forslagsstillerens opfattelse, at de gældende regler ikke tager højde for de udfordringer, de store kommuner står over for i fremtiden med hensyn til en mangfoldig boligsammensætning.

Forslaget kan med andre ord koges ned til, at hvis kommunerne kan få lov til at sælge byggegrunde billigt, ja, så kan vi med et snuptag løse boligproblemerne for lav- og mellemindkomstgrupperne. Men så enkelt tror jeg nu ikke at situationen kan gøres op.

De holdninger, der ligger bag beslutningsforslaget, er selvfølgelig positive, og jeg ser jo gerne, at kommunerne langt mere systematisk arbejder med en aktiv boligpolitik; en boligpolitik, hvor kommunerne strategisk arbejder med at opfylde de boligpolitiske målsætninger og herunder skabe rammerne for en boligforsyning, som matcher borgernes behov. I den forstand kan man kun have sympati for intentionerne bag forslaget.

Men med den konkrete udmøntning må jeg klart sige, at den kan jeg ikke støtte. Det er ikke en god idé at skabe mulighed for, at kommunerne skal kunne sælge byggegrunde til under markedspris. Man må her gøre sig helt klart, at forslaget jo ikke, som det er fremlagt, billiggør byggeriet af boliger. Vi taler med andre ord ikke om en effektivisering eller en billiggørelse af byggeriet, som vi jo alle sammen vil være interesseret i og vil kunne tilslutte os, og som regeringens kommende byggepolitiske handlingsplan faktisk tager fat om.

Kl. 15.00

Det, forslaget gør, er jo at øge den offentlige støtte til opførelse af almene boliger, for uanset om støtten gives som grundkapital, som støtte til afdrag på lån eller ved at kommunen mister en indtægt ved at sælge byggegrunde til under markedspris, er der jo tale om offentlig støtte.

Dermed øger forslaget blot de offentlige udgifter til alment byggeri generelt.

Jeg vil nødig være den, der skal give startskuddet til et kapløb, hvor kommunerne konkurrerer om at underbyde markedet. En sådan politik vil efter min opfattelse indebære en uacceptabel vilkårlighed og en uigennemsigthed omkring prisfastsættelse og køber. Den støtte, vi yder til almene boliger, skal være tydelig, være gennemsigtig og skal ikke skjules som billige byggegrunde. Billige boliger skal etableres ved effektivt byggeri og ikke ved øget offentlig støtte.

Med hensyn til kommunernes handlemuligheder i dag er det min opfattelse, at kommunerne allerede har ganske mange redskaber, der kan hjælpe dem med at opfylde deres målsætninger. Først og fremmest er det jo kommunernes suveræne ansvar at beslutte, om der skal bygges almene boliger, og for den sags skyld jo også inden for lovgivningens rammer at beslutte, hvad boligen skal koste, og hvilken kvalitet den skal have.

Særlig i forhold til de udsatte boligområder, ghettoområderne, har regeringen taget en lang række initiativer, der jo netop skal understøtte en afbalanceret beboersammensætning.

Med hensyn til de muligheder fra udlandet, der omtales i beslutningsforslaget, vil jeg blot sige, at det jo ofte er svært direkte at overføre modeller fra et land til et andet. Vi har store forskelle i vores opfattelser af, hvordan vi vil regulere vores samfund, vores økonomi, af, hvad det er, markedet skal styre, og af mange andre ting. Men det er da klart, at der kan ligge en inspiration, og at der kan være nogle ideer, som kan hjælpe os, når vi skal udvikle nye modeller.

Samlet set er det min opfattelse, at kommunerne allerede i dag har gode muligheder for at føre en aktiv boligpolitik. Og når det er sagt, må vi også konstatere, at med den udvikling, der har præget byggeriet de sidste par år, er der nogle forhold, som vi bliver nødt til at holde øje med.

Som jeg ved en række lejligheder har givet klart udtryk for, følger jeg situationen omkring anskaffelsessummen til alment byggeri tæt, og jeg er naturligvis klar over, at anskaffelsessummen i nogle bestemte områder i landet er under ganske stort pres. Den væsentligste årsag til presset er, at grund- og byggepriserne er steget mere end den almindelige inflation, og det kan føre til, at der er nogle almene byggerier, der ikke gennemføres. Det siger sig selv, at det ikke i

længden er en holdbar situation, men at det så skulle føre til, at vi slipper kommunerne løs med billige byggegrunde, køber jeg bestemt ikke.

Jeg lægger og vil også fremover lægge stor vægt på, at opførelsen af alment offentligt støttet byggeri sker på en gennemskuelig og en saglig måde, og at det er god kvalitet, der kommer ud af det. Lad mig tilføje, at der fremover fortsat er brug for byggeri af flere almene boliger og herunder jo ikke mindst boliger til ældre.

Der ydes i dag på forskellig vis ganske betragtelig offentlig støtte til alment byggeri, ikke mindst ses det i de kendsgerninger, der ligger i behovet for, at vi har hånd i hanke med, hvor-dan tingene tiltrettelægges.

Vores boligstandard i Danmark, og det gælder bestemt også for de almene boliger, er samlet set høj. Vi har mange boliger i Danmark, herunder flere end 500.000 almene, som jo ikke mindst er rettet mod lav- og mellemindkomst-grupper. Bare til almindelig information er der i København i dag omkring 75.000 udlejningsbo-liger og 30.000 almene boliger med en husleje på under 4.000 kr. om måneden. Så det er ikke så-dan, at det er helt umuligt at finde billige boliger i København.

Samlet set synes jeg, at vi har et godt udvalg af forskellige boligtyper, og kvaliteten er helt overvejende god. Men det betyder selvfølgelig ikke, at vi bare skal sætte os på hænderne, vi skal hele tiden skabe udvikling af boliger, og vi skal også følge rammebetingelserne for byggeri-et. Får vi den rigtige kvalitet? Er det til den rigti-ge pris? Og der, hvor der er problemer, skal der sættes målrettet ind.

Forslagsstillerne peger endvidere på, at sær-lig det offentlige står over for en udfordring med hensyn til at kunne rekruttere medarbejde-re, og det er jo helt rigtigt. Det er også en pro-blemstilling, som regeringen har meget fokus på. Den offentlige sektor har en udfordring med at rekruttere og fastholde medarbejdere til at ud-føre kerneydelserne, og det er jo lige præcis det, vi arbejder med i kvalitetsreformen og i de tre-partsdokumenter, som vi netop har indledt med organisationerne på det offentlige arbejdsmar-ked.

Så det er regeringens opfattelse, at en kom-mune bør have en aktiv boligpolitik, som tager højde for de udfordringer, kommunen står over for, og som sagt har kommunerne en række for-skellige redskaber at arbejde med.

Afslutningsvis vil jeg godt sige, at jeg er enig i, at vi, hvad angår byggeri af almene boliger, nogle steder netop skal være opmærksomme på det pres, der er opstået, og at vi bliver nødt til at se på, hvordan vi tackler de problemer, der er med at overholde rammebeløbet. Men som sagt: At åbne op for, at kommunerne skal kunne sæl-ge byggegrunde til kunstigt lave priser, er ikke en af de løsninger, som regeringen arbejder med.

Som det gerne skulle være fremgået, kan re-geringen ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er bange for at måtte sige det direkte: Jeg tror ikke, ministeren har fattet budskabet i det her forslag. Og hvad værre er, har regeringen heller ikke noget svar, for man erkender, at der er pro-blemer både med at bygge boliger og med at re-kruttere medarbejdere. Og man har ingen andre svar på det end nogle valne svar om, at det vil man kigge på det ene og det andet og det tredje sted.

Her ligger et konkret forslag, og det er da skuffende, at man så ikke vil kvittere for det. So-cialministeren må jo kunne tage en snak med miljøministeren, for der ligger adskillige indstil-linger fra kommunerne, der siger, at de efterly-ser sådan nogle redskaber, som er foreslået her i Socialdemokratiets beslutningsforslag. Så jeg tror, at der mangler lidt koordination i regerin-gen.

Men det korte spørgsmål er jo, hvordan rege-ringen vil sikre velfærden for de unge og børne-ne og de ældre, hvis de medarbejdere, der skal servicere alle de grupper, ikke kan bo i den by, hvor de skal arbejde. Hvad er regeringens svar på det?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jamen vi arbejder jo meget aktivt med netop at videreudvikle boligmarkedet og har jo bl.a. sør-get for, at der gennem de senere år er blevet byg-get rigtig mange nye almene boliger. Men det konkrete forslag, som hr. Bjarne Laustsen hen- viser til her, går jo udelukkende ud på at øge den offentlige støtte til det almene byggeri, men på en måde, hvor det vil blive meget vilkårligt og meget mere uigennemsigtigt, hvor det er, at den ekstra offentlige støtte så falder. Og der må jeg bare sige: Det er ikke den kurs, regeringen vil ind på.

Vi vil hellere se på, hvordan vi på anden vis kan gribe det an, og bl.a. har jeg jo arbejdet med forskellige forslag til, hvordan man gennem en effektivisering af byggeriet kan skabe billigere boliger af samme kvalitet. Det er sådan nogle overvejelser, vi skal gøre os, frem for bare at poste flere offentlige støttekroner ud i byggeriet.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det bekymrer mig virkelig, at socialministeren ikke har forstået, hvad det her handler om. Der er fuld gennemsigtighed i det her, og jeg kan oplyse, at det faktisk er sådan, at Borgerrepræsentationen senere i dag skal behandle tre projekter i København, der kunne have været gennemført efter den her model, hvis man havde lov til det.

Og der findes faktisk entreprenører og bygherrer, der vil bygge projekter, hvor man både laver billige boliger og dyre boliger. Så forslaget betyder ikke, at der kommer en øget offentlig støtte. Derfor siger vi jo også direkte, at det ikke er en løsning bare at hæve støttebeløbet på de 18.000 kr. Men muligheden i forslaget er jo, at man får bygherren med på at, når vedkommende får den her attraktive grund, så skal der være så og så mange boliger til den og den pris, og så må bygherren også bygge nogle, der er dyrere. Derfor bliver det ikke dyrere for det offentlige.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det bliver så en gentagelse.

Jeg synes, det er noget underligt noget at ville åbne for, at man f.eks. kan sælge byggegrunde under markedsprisen. Det vil jo være vilkårligt, hvem der så får mulighed for det. Og hvem er det, der beslutter det? Det vil sige, at det bliver helt anderledes svært at følge, hvad det er for nogle støttekroner, der går til de forskellige formål.

Jeg synes hellere, at vi skal fokusere på, hvordan vi kan gøre selve byggeriet billigere ved at effektivisere det og ved at se på, hvordan vi ved at gøre det på en anden måde alligevel kan bygge til samme kvalitet. Derfor synes jeg ikke, at det her er en farbar vej.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg forstod på ministeren, at hun trods alt erkender, at der er et problem med de boligpriser, der i hvert fald er i København og Århus, og de vanskeligheder det giver for folk med almindelige

indtægter med hensyn til at finde en bolig. Det, jeg godt kunne tænke mig at vide, er, hvad socialministeren helt konkret vil gøre. Det lyder vældig godt, det der med at effektivisere boligbyggeriet. Men altså, hvad forventer socialministeren at få ud af det? Forventer ministeren, at der faktisk vil ske et fald i boligpriserne i København på baggrund af de initiativer, ministeren tager? Og – hvornår vil det ske, og hvor stort vil faldet være?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er rigtigt forstået, at jeg, hvad angår maksimumsbeløbet og de problemer, det måtte give i nogle af de store byer, jo vil følge udviklingen og vil se nærmere på den problemstilling, der er, i form af at der så er byggerier, som tilsyneladende ikke kan gennemføres på grund af maksimumsbeløbet. Jeg har for længst meldt ud, at så må vi jo se nærmere på det, og så vil jeg gå i dialog med kommunerne om: Hvad er det, der skal til?

Kl. 15.10

Jeg synes, at det, vi skal fokusere på inden for byggeriet, er, hvordan vi kan effektivisere og den vej rundt billiggøre byggeriet og dermed få huslejen ned, eksempelvis på samme måde som vi jo havde lavet en konstruktion med en forsøgsbestemmelse for at prøve at se på, hvordan man gennem en bedre koordination af arbejdet faktisk kunne sænke huslejen væsentligt. Og det er det, vi vil have fokus på i den byggepolitiske handlingsplan, som vi arbejder med i regeringen.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg skal bare spørge ministeren, om det er rigtigt forstået, at det er ministerens og regeringens mål, at huslejerne skal ned i de store byer, og at ministeren også er villig til at bruge de nødvendige midler til at opnå det resultat.

Og så vil jeg bare spørge, om ministeren har nogen dato for, hvornår der skal være opnået et resultat, for ellers kan man jo sådan set i al evighed blive ved med snakke om, at man går ind for effektivisering af byggeriet.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Den her regering har jo netop taget initiativ til at se på huslejeniveauet i de udsatte områder, hvor der kan være store problemer, i form af at der

ikke er overensstemmelse mellem huslejeniveauet og det, som lejligheden kan bære, altså den kvalitet, lejligheden har, og derfor er der jo i boligaftalen indgået aftale om, at vi også arbejder målrettet med huslejenedsættelser for at få løst nogle af de ghettoproblemer, der er.

Ellers arbejder regeringen på at se på, hvordan vi kan billiggøre byggeriet. Men jeg synes jo, at vi bliver nødt til at have en åben og ærlig tilgang til: Hvad er det for nogle initiativer, der kan tages på området, frem for at smugle ekstra offentlige kroner ind i det – som jeg mener det her forslag er udtryk for – ved at ville sælge byggegrundene til langt under markedspris?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Med den udlægning, ministeren kommer med, kommer det til at lyde, som om der enten er frit marked, eller også er der kaos. Og det virker meget besynderligt, fordi vi jo har andre områder, hvor vi regulerer boligmarkedet og boligbyggeriet. Vi bygger ældreboliger, vi afsætter særlige kvoter, vi kræver særlige boliger for at få hjemløse væk fra deres hjemløshed osv. Så vi har jo mange eksempler på, at vi regulerer og griber ind.

Er ministeren slet ikke i stand til at forestille sig en model, hvor man kunne styre det her lidt og alligevel give kommunerne mulighed for at sælge grunde under markedspris, så man kan bygge billige boliger til folk, der ikke har råd til at betale de skyhøje priser, der er nu?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, det, jeg kan forestille mig, er modeller, hvor man finder ud af at billiggøre byggeriet, hvor man simpelt hen bliver bedre til at koordinere og tilrettelægge tingene på en måde, så man kan bringe omkostningerne ned.

Det, der foreslås her, er jo simpelt hen at øge de offentlige udgifter gennem det, at man vil sælge byggegrundene til under markedspris, og det synes jeg ikke er en farbar vej. Jeg synes hellere, man skal have fokus på, hvordan man kan få huslejen ned, ved at selve udgiften til byggeriet ikke er så høj.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jamen ministeren skylder at forklare os, hvorfor det er så helligt med de her priser på grundene, og hvorfor det lige præcis er mere helligt end at

gribe ind i, hvilke markedsmekanismer der virker i øvrigt for boligbyggeri, altså, hvilke prisdannelser der er, når man skal bygge nyt i det hele taget. Hvorfor er grundprisen så hellig for ministeren? Det vil vi gerne have et ordentligt svar på.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det tror jeg jeg har givet et klart svar på i min tale, fordi jeg jo har sagt, at det at gå ind på den her vej vil føre til en vilkårlighed og en manglende gennemsigtighed i forhold til, hvem der så kan købe grundene til hvilke priser. Altså, det bliver jo ikke til at gennemskue, hvad prisen vil være, og hvilke købere der kommer i betragtning. Og sådan en vilkårlighed vil jeg simpelt hen ikke acceptere.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg synes, det her forslag rejser en meget spændende debat, for det handler jo om: Hvordan skal det offentlige støtte opførelsen af billige boliger; af støttede boliger? I dag har vi almenboliglovgivningen, og den bruger vi så til, at kommunerne kan gå ind og støtte nye almene boliger ad den vej. Og jeg synes, at det her forslag, som jeg også godt kan forstå ministerens betænkeligheder ved, alligevel rejser et sådan helt grundlæggende spørgsmål, nemlig om det i virkeligheden er den rigtige måde, man kanalisere offentlige penge ind i billige boliger på.

Kl. 15.15

Så det, jeg vil spørge ministeren om, er: Rejser det her ikke et behov for at diskutere helt til bunds, om det er den rigtige måde, man støtter billige boliger på i dag, når de skal opføres? Skal vi måske tænke det helt forfra, så vi netop i stedet for, når bygherrer skal opføre nye boliger, stiller krav om, at de også opfører nogle billige boliger fra start?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det vil man jo altid kunne tage en diskussion om, og vi har jo også netop i fællesskab sat et arbejde i gang for at se på hele den konstruktion, der er i den almene sektor, hvor der jo netop nu sidder et udvalg og arbejder og kommer med noget i begyndelsen af næste år.

Så selvfølgelig kan man diskutere det, men jeg synes, det, der er grundlæggende forkert i det her forslag, er, at det vil åbne op for en vil-

kårlighed for, hvad en kommune måtte beslutte sig for at sælge byggegrundene til, og det vil sige gøre markedet uigennemskueligt i forhold til: Hvad er det for en pris, man skal give inden for de forskellige områder?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Men ved det her forslag vil det vel alt andet lige være en anden måde at bygge billigere boliger på, som spreder boligerne mere end det, der er tilfældet i dag? Altså, det er for mig at se, hvis man kigger på det her beslutningsforslag og spørger: Hvad er det gode i forslaget? at det vel er, at man kan sprede boligerne bedre, end man kan i dag. Er det en rigtig vurdering set med ministerens øjne?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Ja, man kan sprede boligerne mere. Det kan man vel gennem det, at man jo kan udpege nogle byggegrunde, som man så vil sælge til en særlig favorabel pris. Men kernen i det her forslag er jo, at man vil øge den offentlige støtte til det at opføre almene boliger. Fokus er jo netop ikke på, om man på den anden vis kunne billigøre byggeriet, men udelukkende på, at man ved at putte nogle flere offentlige midler ind i det gennem det, at man sælger byggegrundene for billigt, så kan få en lavere husleje. Og det er det, jeg synes er kernen i det her forslag, og det, der så netop er så problematisk i det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Vi siger tak til socialministeren og går i gang med ordførerrækken. Den første ordfører er Venstres ordfører, hr. Michael Aastrup Jensen.

Michael Aastrup Jensen (V):

Lad mig indledningsvis slå det fuldstændig fast. Venstre kan på ingen måde støtte det forhåndenværende beslutningsforslag, da vi føler, at det er direkte modstridende med de grundlæggende principper, som vores moderne samfund er bygget op på.

Lad mig dog dernæst udtrykke min store sympati for de intentioner, der ligger bag forslaget – ikke mindst ideen om en aktiv boligpolitik på kommunalt plan, en idé, som Venstre altid har støttet og senest ladet komme til udtryk ved sidste efterårs boligaftale, som vi tilfredse lagde stemmer til.

Men som sagt kan Venstre ikke støtte forslaget, primært fordi det er direkte modstridende med de helt grundlæggende principper i den frie prisdannelse, og gennemføres det, vil det danne grundlag for en negativ spiral på det almene boligområde. Disse negative spiraler vil så efterfølgende brede sig til resten af boligmarkedet, hvor de vil danne forstyrrelser og skævvride hele systemet.

For forslaget vil jo ikke betyde, at man bygger bedre og eventuelt billigere. Nej, forslaget vil danne grundlag for en konkurrence på offentlig støtte. Dette er ikke nødvendigvis i sig selv skidt, men det er bestemt skidt i situationen, hvor det bliver en konkurrence om offentlig støtte udelukkende med det formål at påvirke prisdannelsen og underbyde markedet, der er reguleret ved udbud og efterspørgsel.

Som redegjort for i dag har man på kommunalt niveau allerede den dag i dag en lang række muligheder for at føre en god og aktiv boligpolitik ikke mindst på de udsatte områder. Der skal fra Venstres side lyde en stor opfordring til, at man ude i kommunerne griber disse muligheder. De er på lang sigt meget mere brugbare, end at vi tager styret her fra Christiansborg, længere væk fra hvor det foregår. Det er tiltag, der, hvis man skal sætte det lidt på spidsen, minder om planøkonomi, når den er værst.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil sige tak til Venstres ordfører, hr. Michael Aastrup Jensen, for, at sympatien for problemstillingen er der, og mere rakte det jo heller ikke til – lidt slesk tale og billig portvin. Men når man erkender problemstillingen, hvorfor tager man så ikke fat om nældens rod og siger, hvad det er, man vil gøre ved det? Hvis man erkender, at der er et problem, må man også sige ja til løsningen. Det er jo ikke sikkert, kan jeg forstå, at man så lige bryder sig om den løsning, vi har her. Det er ellers en løsning, som mange kommuner har bedt om at få, nemlig nogle redskaber og nogle værktøjer. Det er modeller, som man kender fra udlandet, fordi problemet også der er det samme, at grundpriserne er meget høje i de store byer.

Kl. 15.20

Jeg vil også gerne spørge: Hvor har Venstres ordfører fra, at det bliver dyrere? Muligheden her er jo, at man kan sælge en grund på det vilkår, at der i den bebyggelse, der skal laves, skal

være x antal billige boliger. Hvad de andre boliger koster er der jo ikke nogen der har talt om.

(Kort bemærkning).

Michael Aastrup Jensen (V):

For at tage det fra en ende af er det jo sådan, som også ministeren var inde på, at regeringen er godt i gang med at lave en boligpolitisk handlingsplan. Man vil prøve nøjagtigt at gå ind og lave nogle handlingsplaner for, hvordan vi får mulighed for at bygge både bedre og billigere.

Derudover er det jo også sådan, at Boligudvalget jo lige har fået overdraget en evaluering vedrørende maksimumsbeløbet, og jeg vil da gerne sige herfra, at jeg er meget villig til, at vi får kigget på, om vi skal gå ind og ændre på maksimumsbeløbsordningen. Det kunne også være et af tiltagene.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hr. Bjarne Laustsen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

I Socialdemokratiet er vi meget optaget af at sørge for, at vi har medarbejdere, der kan passe vores ældre medborgere, sørge for, de unge får en god uddannelse osv., men vi ønsker også, at de skal bo i den by, hvor de arbejder. Det er ikke tilfældet nu, og derfor vil jeg gerne spørge: Kan man ikke få et slag på tasken over, hvad en bolig i København, en ejerbolig, et enfamiliesparcelhus, som er rimelig at have, koster i dag? Og hvad skal man tjene for at kunne have råd til at købe sådan en bolig f.eks. i Københavnsområdet?

(Kort bemærkning).

Michael Aastrup Jensen (V):

Svaret er jo, som også ministeren selv var inde på, at der jo er ca. 105.000 – 105.000 – boliger, enten som private udlejningsboliger eller som almene boliger, hvor man altså kan bo for under 4.000 kr. om måneden. Det er altså en slat, der er til at tage og føle på. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi bare skal sige, at så er den hellige grav vel forvaret, og så løser alting nok sig selv. Nej, og det er jo også derfor, at vi både med efterårets boligaftale, hvor vi jo går ind og sikrer, at der kan blive bygget flere almenboliger, bl.a. også i København, og samtidig også med den regeringshandlingsplan, der kommer også meget snart, får sat mere skub på det. Så alt i alt synes

jeg, at der er nok at tage fat på, og det ser også forholdsvis positivt ud.

Men det løser jo ikke problemet med, at det altså også er kommunerne, der har det primære ansvar for en aktiv boligpolitik, og de har en lang række instrumenter, som de allerede kan benytte sig af i dag, også i Københavns Kommune, hvis de altså vil.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Venstres ordfører. Og vi går videre til Dansk Folkepartis ordfører, fru Anita Knakkegaard.

Anita Knakkegaard (DF):

B 148 er et forslag til folketingsbeslutning fremsat af Socialdemokraterne om at give kommunerne mulighed for at gennemføre en aktiv boligpolitik, der kan sikre boliger til grupper med lav- og mellemindkomster. Socialdemokratiet vil med forslaget give kommunerne ret til at sælge kommunale grunde til under markedsprisen til opførelse af almene boliger. Problemet er ifølge Socialdemokraterne bl.a., at kommunens støtte til den almene boligforsyning ifølge lovgivningen skal ydes inden for boligstøttelovgivningens og dermed almenboliglovgivningens rammer.

Dansk Folkeparti mener, at det allerede i dag er muligt for kommunerne at føre en aktiv boligpolitik, hvis kommunerne vel at mærke selv er interesseret i det, og mange kommuner har også i samarbejde med boligselskaberne løbende udbygget med almene familieboliger, ældreboliger og ungdomsboliger, og det samme gælder for private boliger, ved bl.a. at sørge for et tilstrækkeligt udbud af byggegrunde.

Jeg vil dog medgive Socialdemokratiet, at det er svært omkring de store byer, især i hovedstadsområdet og Århus, at opføre nye almene boliger inden for statens maksimumsbeløb.

Endvidere mener forslagsstillerne, at mange kommuner som en konsekvens af boligpriserne ikke kan tiltrække og fastholde familier i mellemindkomstgruppen, og de har derfor svært ved at opretholde velfærden i byen, f.eks. inden for sygehusene og politiet.

Kl. 15.25

Det fremgår af bemærkninger og bilagsmateriale, at lovforslaget hovedsagelig drejer sig om Københavns Kommune, da der henvises til afgørelse truffet af Statsforvaltningen Hovedstaden den 10. januar 2007. Baggrunden er Københavns Kommunes projekt »5x5«, der har det for-

mål at sikre, at familier med årsindkomster på 400.000-600.000 kr. får mulighed for at bosætte sig i København. Det er et mål for Københavns Kommune inden 2010 at igangsætte byggeri af 5.000 boliger på 85-100 m² til en månedlig husleje, der ikke overstiger 5.000 kr.

Af afgørelsen truffet af Statsforvaltningen Hovedstaden fremgår endvidere, at Statsforvaltningen ved sin vurdering har lagt vægt på, at en kommune efter de kommunale tilsynsmyndigheders praksis som udgangspunkt er afskåret fra at påtage sig opgaver i relation til boligforsyningen, medmindre der er lovhjemmel hertil. Dansk Folkeparti kan derfor konstatere, at beslutningsforslaget stort set alene handler om at skaffe lovhjemmel til, at Københavns Kommune får ret til at sælge grunde til under markedsprisen.

I Dansk Folkeparti ønsker vi selvfølgelig også at skaffe billige boliger til befolkningen, men vi har intet imod, at det foregår under almenboliglovgivningens rammer, hvor kommunerne jo har en anvisningsret på mindst 25 pct. af boligerne, i modsætning til det private, hvor kommunerne ingen anvisningsret har. Vi finder også, at støttemulighederne er udmærkede til det almene nybyggeri i årene 2007-2010, hvor staten betaler 75 pct. af ydelsesstøtten på i alt 6,3 mia. kr., og Landsbyggefonden yder 25 pct., i alt 1,6 mia. kr., til nye almene boliger. Det er udmærkede betingelser. Derfor yder kommunen 14 pct. i støtte via grundkapital. Endvidere ydes der i Danmark hjælp til selve huslejen via boligydelse til pensionister samt boligsikring til folk med lave indtægter.

Vi er i Dansk Folkeparti stort set tilfredse med lovgivningen, som den er, og ønsker ikke at give kommunerne mulighed for at sælge grunde under markedsvurderingen, da det kan misbruges og medføre konkurrenceforvridninger. Vi er derfor ikke positivt indstillet over for beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg forstår, at fru Anita Knakkegaard erkender, at der er et problem, og medgiver, at vi rammer hovedet på sømmet, fordi der er en række problemer med, at ganske almindelige mennesker med lav- og mellemindkomster ikke kan bo i den by, hvori de arbejder, fordi huspriserne er for høje.

Jeg tror også, at Dansk Folkepartis ordfører må være enig i, at alle de boliger, som ministeren

remsede op, jo ikke er nogen, der er ledige. Det er jo ikke nogen, som en politimand eller en skolelærer kan søge. Og derfor vil jeg godt høre, om ikke at også Dansk Folkeparti har registreret, at f.eks. politiet i København har svært ved at rekruttere betjente til de københavnske stationer, fordi boligpriserne er så høje. Det bliver klart og tydeligt angivet som et problem, og der er jo nogle, der er dårligere lønnet end politibetjente.

Så det er et reelt problem at skaffe folk den velfærd, som vi formodentlig er enige om vi skal sørge for at vores unge og vores ældre skal have i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Anita Knakkegaard (DF):

Jeg er overhovedet ikke enig. Det, jeg har medgivet, er, at det er maksimumspriserne, der måske er for lave – altså, det tilskud, man yder. Andet har jeg ikke medgivet.

Og det kan undre mig, at hr. Bjarne Laustsen egentlig står og siger, der mangler politibetjente. Jeg ved, at hr. Bjarne Laustsen har stillet et spørgsmål vedrørende rekrutteringsproblemer til Københavns Politi, hvortil justitsministeren svarer: Der er ikke rekrutteringsproblemer til Københavns Politi. Eksempelvis har over halvdelen af de politiskoleelever, som startede på politiskolen den 1. april 2007, stationering i Københavns Politi som deres første og anden prioritet.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Men i det samme svar står der også, at betjentene søger væk igen fra området. En ting er at få dem ind på politiskolen i København osv., det er fint nok. Men de søger væk igen af de nævnte årsager.

Derfor er det for mig uforståeligt – nu har Dansk Folkeparti stået forrest og været med til at lave en kommunalreform – at man ikke synes, at kommunerne skal have noget, der hedder kommunalt selvstyre. Det, de beder om, er jo sådan set bare nogle redskaber til at føre en aktiv boligpolitik, således at når der er entreprenører, der vil bygge både billige og dyre boliger, så får de også lov at få opgaven. Det har jo ikke noget at gøre med, om støttebeløbet skal sættes op eller ned, det er simpelt hen bare spørgsmålet om, at man skriver det i sit udbudsmateriale, og så er der entreprenører, der siger: Jamen det synes vi lyder fornuftigt, for vi kan også godt se den problemstilling. Derfor er det bare spørgsmålet om

at give kommunen et redskab, som man kender til mange andre steder. Hvorfor tror man ikke, at kommunerne kan styre det?

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Anita Knakkegaard (DF):

Kommunerne kan jo ikke styre det. Vi har set her i Københavns Kommune gennem de sidste 10 år, at man jo ikke rigtig har bygget noget, og det er nok et af problemerne. Det har man i andre kommuner, f.eks. i Aalborg, hvor jeg kommer fra. Der er rigeligt med boliger. Men hvis man ikke har ønsket det, så har man jo et problem.

Jeg vil da henvise til miljøministerens fingerplan for 2007, der vil skabe mulighed for 100.000 boliger i hovedstadskommunerne, samt at der i den nuværende regionplan er mulighed for at udstykke yderligere 125.000 grunde, så der alt i alt kan bygges 225.000 nye boliger i hovedstadsområdet. Hvis disse bliver udbudt på en gang, vil priserne falde drastisk i hovedstadsområdet. Alt er jo stort set et spørgsmål om efterspørgsel og udbud og så med at komme i gang med at få udstykket de grunde. Og hvis der er nok grunde, så falder priserne. Sådan ser verden altså ud, også der, hvor jeg kommer fra.

Jeg ville være meget utryk ved, at kommunerne selv skulle sidde og bestemme, hvilket boligselskab der nu skulle have en billig grund, eller ved konkurrencen med det private, der jo bygger mange boliger i København. Det ville de da lige pludselig holde op med, hvis der blev givet yderligere tilskud.

Vi skal have det sådan, så vi kan se, hvor tilskuddet gives og hvordan det gives, så vil vi gerne være med til at give tilskud.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Vi siger tak til Dansk Folkepartis ordfører og går videre til den konservative ordfører, hr. Jakob Axel Nielsen.

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det, som det her beslutningsforslag først og fremmest tilkendegiver, er, at der jo er en direkte forbindelse mellem Københavns Rådhus og Socialdemokratiet på Christiansborg. Jeg tror ikke, man skal have fulgt meget med i politik for at finde ud af, at Socialdemokratiet her ønsker at være en betrængt borgmester behjælpelig, der

ikke uden at få ændret loven kan opfylde sine valgløfter. Det er jo det, det handler om.

Det er nu ikke derfor, vi er imod, for hvis der var noget fornuftigt i det, kunne vi godt være for, men vi er imod. Så har jeg allerede tilkendegivet det.

Hvorfor er vi så imod, når vi desuagtet anerkender problemet med, at det er svært for nogle at komme ind i de store byer rent bolig-mæssigt? Jo, vi er imod, at man fastsætter en kunstigt lav pris, vi er imod, at man eksempelvis i strid med kommunalfuldmagten – vi tager nogle store, runde tal – har en grund, som tilhører kommunen, der er 1 mio. kr. værd, og sælger den til 500.000 kr. Det er i virkeligheden en form for offentlig støtte, som kommer til at gå ud over alle de andre borgere. Det er ikke gennemsnitligt, og jeg synes ikke, det er o.k., at man indfører nye offentlige støtteordninger ad bagvejen på den her måde.

Derudover er vi imod, fordi vi allerede har nogle muligheder for at støtte alment boligbyggeri. Vi har nemlig almenboligloven, og hvorfor så ikke bruge den? Hvorfor skal vi til at have endnu flere efter min mening planøkonomiske håbløsheder, som gælder på hele det her boligmarked?

Det var meget bedre, at vi tog fat i, hvordan mange af de eksisterende boliger, der er, kunne blive gjort tilgængelige på en gennemsnitlig måde for alle, i stedet for at gå i arv fra familier til familier. Der var mere behov for at gøre hele lejeområdet mere gennemsnitligt, men der er også behov for, at der skal bygges noget nyt, og der bruger vi almenboligloven.

Der er ikke behov for, at vi åbner for en ny form for offentlig støtte, som jeg i virkeligheden allermost frygter vil ende med, at pengene ville komme uigennemsnitligt ud på markedet, og at der vil være nogen, der vil betale penge under bordet – det har vi jo set på kunstigt støttede markeder – for at få lov til at være den, der bygger på de her grunde til fordelagtige priser.

Det kunne også være, der var private, der skulle sælge deres grunde til under priserne, mod at de så fik noget, hvis de solgte dem til kommunen først, og så var det penge under bordet. I det hele taget bliver tingene uigennemsnitlige, når de foregår klokkeklart under markedspriser, og det lukker op for alle mulige mærkelige ting.

Så det her kan vi på ingen måde støtte.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Der er jo et ordsprog, der hedder, at tyv tror, hver mand stjæler. Jeg vil ikke beskylde hr. Jakob Axel Nielsen for at være en tyv, men alligevel ser ordføreren en lang række spøgelse i det her med hensyn til gennemsigtheden. Det Konservative Folkeparti anerkender også, at der er en problemstilling her, men uha, der vil ske det, at alle de der folk, som De Konservative ellers omgås, bygherrer osv., vil blive overrendt af rene plattenslagere og svindlere og alt muligt andet.

Kl. 15.35

Vi vil da meget gerne i det udvalgsarbejde, der måtte komme, sørge for, at der er en gennemsigthed i det her. Det, det handler om, er, at kommunen får et vilkår, en mulighed for at sige: Vi vil gerne lave en aktiv politik. Vi sælger en grund, og på den grund kan der både være dyre boliger, og der kan være mellemgrupper, og der kan være nogle billige boliger. Det er sådan set det, det handler om, nemlig at vi giver kommunen det redskab. Det har ikke noget med offentlig støtte at gøre overhovedet, og det kan sagtens skrives ned sådan, at der er den gennemsigthed, som Det Konservative Folkeparti efterlyser. Ingen problemer i det.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Indledningsvis vil jeg egentlig gerne kvittere for igen at have fået en snitflade med hr. Bjarne Laustsen i Folketingssalen. Det synes jeg er hyggeligt. Det tror jeg ikke vi har haft siden efterlønnen. Men det er jo så en helt anden debat.

Jo, jeg mener rent faktisk, at det er en forkert vej at gå at gennemføre det her forslag. Det er en forkert vej at gå at skabe endnu mere planøkonomi på hele boligområdet, end vi har i forvejen. Jeg mener også, det er en u hensigtsmæssig lejeloggivning, som bygger på en midlertidig boligreguleringslov fra 1939, lavet før krigen, som var midlertidig dengang og kun skulle gælde 2 år ad gangen. Den har vi stadig væk.

Den betyder, at tingene er blevet uigennemsigtige. Den betyder, at der er masser af boliger, der ikke kommer ud på det frie marked, og den betyder, at der er utrolig store prisforskelle på det, man kan købe, og det, man kan leje, og at der i det hele taget er et usundt marked. Jeg tror, at det her forslag kun vil medvirke til endnu mere usundhed. Derfor får vi ikke løst det problem, som vi i virkeligheden er enige om at der

er, nemlig hvordan vi får bygget, sådan at langt flere kan være med i København og i Århus og i andre storbyer.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror, at hr. Jakob Axel Nielsen er blevet ramt af alzheimer light. Vi har jo tidligere diskuteret boligpolitik her i salen, også siden hr. Jakob Axel Nielsen ville af med efterlønnen, men alligevel sagde han ja til det. Jeg håber ikke, at vi her har en mand, der fører en politik, som han er inderligt imod, og at han alligevel godt ville være med til det her, fordi han kan se noget fornuft i at sørge for, at ganske almindelige mennesker, der ikke har så høj en løn som så mange andre – ganske almindelige funktionærer og arbejdere – også kan bo i den by, hvor de skal betjene de borgere, som bor her.

Derfor har vi et reelt problem, og jeg synes, det er konstruktivt, at vi lægger det her frem. Jeg har ikke hørt noget som helst fra Det Konservative Folkeparti om, hvordan man ellers mener man kan lave løsninger, der gør, at vi kan imødekomme det behov, der rent faktisk er, ikke bare i København, men i alle byer i Danmark. Det har kommunerne jo også bedt om.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg mener nu ikke, at jeg er ramt af alzheimer light, men hvis hr. Bjarne Laustsen og jeg har mødtes andre steder ude i landet og også her i salen efter debatten om efterlønnen, skal jeg beklage, at jeg ikke kan huske det. Det er ellers ikke sådan, at hr. Bjarne Laustsen går forbi min hukommelse.

Jeg tvivler sådan set ikke på, at Socialdemokraterne har den bedste hensigt efter deres politiske og økonomiske option med det her forslag. Jeg mener bare, det er forkert at gå den her planøkonomiske vej. Jeg anerkender, at der skal bygges nogle flere boliger, jeg anerkender problemstillingen om, at det er for svært at komme ind i de store byer. Jeg mener bare ikke, at yderligere offentlig støtte, at man yderligere går under markedspriser, den fri prisdannelse, gavner på det i forvejen noget uigennemskuelige boligmarked, vi har i de store byer, når vi tænker på det støttede byggeri, og når vi tænker på lejeboliger – ikke på private boliger, men på den lejede bolig.

Derfor synes jeg i virkeligheden, vi ville gøre os alle sammen en tjeneste ved at få mere aftale-

ret på det her, få mere gennemskuelighed i det, sådan at det også ville kunne betale sig at bygge flere private udlejningsejendomme og derved øge markedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Hr. Jakob Axel Nielsen anførte, at det her forslag var udtryk for planøkonomi. Nu kan man have forskellige opfattelser af, hvad planøkonomi er, men jeg er faktisk ægte søgende med hensyn til hele den her sag, og jeg synes, hr. Jakob Axel Nielsen som konservativ alligevel skal tænke på, at Margaret Thatcher faktisk var den, der i England indførte en tilsvarende ordning. Og meget kan man beskyldte hende for, men planøkonom var hun vel ikke ligefrem.

Det, jeg synes er interessant i den her sammenhæng, er jo i virkeligheden, at både ministeren og nu også den konservative ordfører anfører, at det her vil medføre uigennemsigthed og penge under bordet. Det har jeg helt ægte lidt svært ved at se. Kan man ikke forestille sig, at det her vil blive lagt ud i et åbent udbud med en række åbne betingelser, og at den, der ligesom kan imødekomme det på bedste vis på linje med alle mulige andre udbud, man har i den offentlige sektor, så får opgaven? Hvordan kan det her føre til penge under bordet og uigennemsigthed? – spørger jeg helt ægte og ærligt.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Først og fremmest vil jeg da gerne kvittere for, at der bliver spurgt helt ægte og helt ærligt. Det går jeg ud da fra at der altid gøres fra fru Charlotte Fischers side, men det gøres der måske kun de gange, hvor det bliver særligt betonet?

Planøkonomi definerer jeg som værende, når man ikke handler på markedets vilkår, når tingene ikke udveksles til de værdier, som det frie marked giver. Jeg synes, at jeg har set alt, for mange eksempler på, at når der kommer en kunstig hånd og trykker prisen ned under det, som det frie marked vil give, kommer der også – og det kan være, hr. Bjarne Laustsen vil sige: Tyv tror, hver mand stjæler, men jeg synes, jeg har set eksemplerne udbredt – tendenser til, at der fuskles med tingene.

Men det er nu heller ikke den eneste grund til, at vi ikke kan støtte det her. Jeg mener, det vil være forkert at forære samfundsværdierne væk på den her måde. Vi har i forvejen, når der skal

bygges støttede boliger, lov om almenboligloven, og det er den, vi mener skal bruges på det her område, når det gælder almenboliger.

Så nævner jeg derudover, at jeg i øvrigt synes, at boligområdet er præget af en vis form for uigennemsigthed, og kommer ind på lejeloven, fordi jeg synes, at der i lejeloven er nogle u hensigtsmæssigheder, som gør, at ikke alle frit kan komme ind på markedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Den diskussion tager vi også gerne. Men jeg vil gerne fastholde hele spørgsmålet om, hvorvidt det her er uigennemsigtigt og konkurrenceforvridende osv. Det er jo almindeligt, når man laver et udbud, at man stiller en række betingelser i det udbud. Det kunne være, at man stillede betingelser om, at det skal være særlig miljørigtigt byggeri, at det skal være særlig innovativt byggeri – man kunne forestille sig en masse betingelser, man lægger ind, som alt andet lige stiller bygherren over for nogle ekstra krav og måske derfor i virkeligheden forringer muligheden for at sælge til den oprindelige pris.

Det, der er mit spørgsmål, er: Er det ikke helt almindeligt i virkeligheden, hvis man tænker på, at det her handler om, hvordan vi støtter boligbyggeriet bedst muligt? Skal vi bruge de systemer, vi har i dag, eller skal vi tænke på en helt anden måde? Der vil jeg bare stadig gerne spørge en gang til: Er det nødvendigvis sådan, at fordi man laver det på den her udbudsfacon, fører det til konkurrenceforvridning og penge under bordet og den slags? Det gør udbud jo normalt ikke.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Nej, det er naturligvis ikke sådan, at det nødvendigvis betyder, at der er penge under bordet og konkurrenceforvridning. Jeg nævner, at det kan betyde det.

Men allerede der, hvor der er en samfundsværdi på, lad os sige 1 mio. kr., som man så sælger videre til en anden juridisk enhed, her en andelsboligforening, for 500.000 kr., er der altså gået 500.000 kr. fra kommunen. Den har mistet en værdi, som den havde, på 500.000 kr. Den har foræret den væk. Allerede der begynder jeg at blive meget betænkelig, for hvis den så skal have de 500.000 kr. ind på anden vis, bliver den nødt til at hæve skatterne, for pengene kan kun findes ad én vej.

Jeg er imod, at man fra offentlig side sælger værdier under markedspriserne!

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg synes nu, det er interessant, at hr. Jakob Axel Nielsen mener, at udbud, hvor man stiller betingelser, fører til penge under bordet. Det tror jeg vi skal overføre til diskussioner om andre politiske emner også, hvis det virkelig er De Konserveratives synspunkt.

Men det, jeg godt vil spørge hr. Jakob Axel Nielsen om, er: Er Det Konservative Folkepartis bud på, hvordan vi får billigere boliger i Københavnsområdet, at liberalisere huslejemarkedet? Mener hr. Jakob Axel Nielsen, at det vil føre til billigere boliger i København?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Nu er hr. Per Clausen en dygtig og god polemiker, for jeg har jo intet nævnt om, at udbud vil betyde penge under bordet eller nogen form for korruption – intet! Jeg har sagt, at jeg mener, at når man håndterer ting under markedsværdien, skabes der en situation, hvor der kan komme konkurrerende interesser og dermed også nogle penge under bordet, fordi der er skjulte værdier i det, når man prissætter det under niveauerne.

Så bliver jeg spurgt, om jeg mener, man skal liberalisere lejelovgivningen. Jeg er ikke afvisende over for i hvert fald at tage den diskussion, og jeg vil godt sige, at jeg tror, at det på meget, meget kort sigt kan medføre nogle huslejestigninger, men jeg tror, vi meget hurtigt vil se nogle huslejefald, fordi der vil være et incitament til at få opført meget mere privat udlejningsbyggeri. Derved vil vi få et sundt boligmarked, som vil medføre fald på det private boligmarked og vil gøre det attraktivt også at blive lejer i øvrigt. Så ja, det vil jeg ikke være afvisende over for at tage en åben diskussion om.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå, at Det Konservative Folkeparti ikke har tænkt sig at gøre spørgsmålet om liberalisering af boligmarkedet til et slagnummer i den kommende valgkamp, og det er måske også meget klogt.

Men det, jeg vil spørge hr. Jakob Axel Nielsen om, er: Hvis man sælger jord og opstiller nogle betingelser – de kan være miljømæssige eller af

anden karakter – påvirker det jo prisen. Mener hr. Jakob Axel Nielsen, at man heller ikke skal kunne gøre det, altså at jord bare skal sælges til den højest mulige pris, og så stiller vi ingen som helst betingelser, eller er det bare det her konkrete område, som hr. Jakob Axel Nielsen ikke mener man kan stille krav på, fordi det er vigtigt for hr. Jakob Axel Nielsen ikke at hjælpe Københavns Kommune med at løse de udfordringer, den står over for?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det er klart, at i en udbudsforretning kan man sætte nogle betingelser for, hvad det er, sælger ønsker på sin grund, eller hvad det nu er, man sætter i udbud. Jo flere bebyrdende vilkår, der kommer, jo mere kommer det også til at påvirke en pris. Det mener jeg egentlig er inden for markedsøkonomiens frie rammer.

Det her beslutningsforslag handler om, at man de facto finder en markedsværdi, som man teoretisk set er enig om, og så går man under den. Allerede der begynder jeg at blive meget nervøs og synes, at det her er en gal vej ud i det – ja, jeg gentager det – som jeg kalder planøkonomi, og det har vi set mange steder. Det virker sjældent.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hr. Jakob Axel Nielsen gør sig nogle overvejelser om, hvorvidt det vil blive billigere i det lange løb, hvis man lemper reguleringen af lejemarkedet. Der vil jeg så bare minde om, at da jeg var boligordfører sidst, i 1998-1999, besluttede man at ændre lejedannelsen, sådan at man i langt højere grad tog udgangspunkt i det lejedes værdi – altså sådan mere markedspræget – end i den omkostningsbestemte leje.

Hvis hr. Jakob Axel Nielsen havde ret, skulle vi i dag have lavere lejer, end vi havde før. Det er desværre ikke tilfældet, så hr. Jakob Axel Nielsen behøver ikke fundere så meget. Hans teori holder simpelt hen ikke stik, al virkelighed viser det modsatte: Deregulering af lejemarkedet betyder skyhøje priser for lejerne.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Hvis nu fru Pernille Frahm ville gøre sig den ulejlighed at læse Halfdan Krag Jespersens »Lejeret 1«, ville hun vide, at det er sådan, at det lejedes værdi ikke er et frit begreb. Det er et fast

begreb i lejelovens § 47 – fastsat af Landsretten – der siger, at det lejedes værdi er plus/minus 10 pct. af det, det koster i området, og det finder man ved at sammenligne med andre tilsvarende lejemaal i det nære område. Det kan vige plus/minus 10 pct. fra det, som det er i det nære område. Det er ikke et frit aftale- og markeds-mæssigt begreb. Det er også et planøkonomisk begreb.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Nu var hr. Jakob Axel Nielsen ikke herinde dengang, og det er så hans undskyldning, men dengang blev ideen solgt som et projekt, der lå tættere på markedsøkonomien end den oprindelige idé, og det blev også solgt ud fra en idé om, at lejen så ville falde.

Sagen er, at det modsatte skete. Hr. Jakob Axel Nielsen har ikke ret i sine teorier.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det kan godt være, jeg ikke var her i 1998, men til gengæld arbejdede jeg som advokat med lejeloven, og det har aldrig nogen sinde været sådan, at det lejedes værdi har været et frit aftalemæssigt begreb. Det har altid været et planøkonomisk fastsat begreb.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den konservative ordfører. Vi går videre til den radikale ordfører, fru Charlotte Fischer.

Charlotte Fischer (RV):

Gode byer er fulde af liv. De er fulde af forskellige mennesker og forskellige livsformer. Det giver dynamik og udvikling. Det styrker også deres sammenhængskraft, som det hedder nu om stunder, og alt sammen er værdier, som Det Radikale Venstre tror grundlæggende på.

Men vi mener også, at det i høj grad skal være op til byerne at bestemme, hvilken udvikling der er den rigtige for dem. Det er derfor, vi har sat politikere i spidsen for vore kommuner og byer. Vores opgave herinde er at sikre dem råderummet og redskaberne.

Det her beslutningsforslag handler jo om, hvorvidt vi skal give byerne og kommunerne et ekstra redskab i udviklingen af en mangfoldig befolknings sammensætning i byerne.

I virkeligheden ønsker vi også at se det her beslutningsforslag som en anledning til at rejse en mere bred debat om, hvorvidt vi støtter vores

almene boliger, men også opførelsen af billige boliger, på den rigtige måde i dag.

Kl. 15.50

I dag er det jo sådan, at vi gør det over almenboliglovgivningen, og det er på den måde, vi har gjort det på godt og ondt, for det er jo også noget af det, der har ført til, at vi har fået store almene boligblokke i landet, hvor man har fået ghettoer, og sociale problemer har hobet sig op i bestemte områder.

Af den grund synes vi, at det i virkeligheden er befriende at tænke billige almene boliger, måske på en helt ny måde, og selve øvelsen, nemlig at sprede boliger i boligmassen, synes vi er helt afgørende. Så overordnet er vi positive over for den problemstilling, der bliver rejst her. Vi spørger så: Er det her det rigtige redskab? Er det det eneste redskab, de har brug for, og giver det anledning til, at vi i virkeligheden skal tænke hele det her område forfra? Det er klart nok, at forslaget udspringer af Københavns Kommunes ønske om at bygge 5.000 billige boliger til mellemindkomstgrupperne i København, for de frygter, at de ellers ikke kan skaffe medarbejdere til den offentlige service i Københavnsområdet.

Det er en reel problemstilling. Mellemløstfamilierne presses i stigende grad ud af København til fordel for familier med høje indkomster og lave indkomster. Men paradokset er jo, at det her i virkeligheden ikke handler om, at der ikke er billige boliger i København. Der er billige boliger i København, der er oven i købet ret mange billige boliger. Problemet er, at de er svært tilgængelige.

Andels- og lejeboliger får man jo ikke sådan bare uden videre. Man får dem ofte kun, hvis man har en god forbindelse eller har været særlig heldig. Samtidig er der ikke nogen sikkerhed for, at disse billige boliger bebos af mennesker, der faktisk har brug for billige boliger til under markedsprisen. Det giver alt sammen et ineffektivt boligmarked, og det mener jeg dybest set også den her debat burde handle om. For uanset hvordan vi vender og drejer det, har vi grundlæggende et usundt boligmarked.

Ligesom den konservative ordfører svarer jeg gerne på spørgsmål om reformer af lejemarkedet. Det er en meget stor øvelse. Jeg tror ikke, man skal reformere lejemarkedet i en tid, hvor markedet er meget højspændt. I virkeligheden skal man gøre det, når det ligger meget lavt, og det skal kobles sammen med en reform af boligstøtteordningerne. Vi synes alt andet lige, at det

er bedre at støtte mennesker end mursten, og det har vi sådan set altid ment.

Men tilbage til det her forslag, som vi mener adresserer det problem, der er i København, og handler om, hvorvidt man skal give byer og kommuner en ekstra mulighed: I dag har kommunerne ikke juridisk set lov til at udbyde byggegrunde under markedsprisen – det er i hvert fald det, som statsforvaltningen i København siger.

Det rejser for os spørgsmålet, når man nu skal støtte opførelsen af billige boliger, og det gør vi jo i dag over almenboligloven, om det så er den rigtige måde at gøre det på, om det er en bedre måde at støtte på, når man udbyder grunde under markedsprisen, fordi man spreder boligerne mere.

Altså, jeg har normalt ikke meget til overs for Margaret Thatcher, men jeg synes egentlig, at det er tankevækkende nok, at en superliberal politiker som hende faktisk har været med til at indføre det i England. I virkeligheden var der måske brug for at se på, hvordan det har fungeret. Har det skabt problemer med gennemsigtighed og penge under bordet? – altså nogle af de indvendinger, som ministeren og regeringens ordførere kommer med.

Alt i alt synes vi, det er vigtigt at tage den her debat seriøst op. Vi er åbne og synes, vi skal bruge anledningen til at gå ind i en diskussion. I sidste ende har vi, synes jeg, en forpligtelse her i Folketinget til at give kommunerne redskaber til at løse de problemer, de står over for, og det kunne godt være, at det her kunne være et af dem.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg kan bare kvittere senere for de positive tanker, som Det Radikale Venstre har om det her. Men jeg synes bare, der er grund til også at sige det i forhold til de bekymringer, man kan have.

Og så vil jeg gerne lige have fjernet en lille misforståelse. Kan fru Charlotte Fischer ikke bekræfte, at ifølge den rapport, der ligger i Miljøministeriet med hensyn til fornyelse og planlægning, er der adskillige kommuner, der har bedt om at få nogle redskaber, der gør, at de får større muligheder, og at det ikke bare er et københavnerproblem. Det er den ene ting.

Det andet er, at jeg håber, at Det Radikale Venstre er optaget af de samme ting som Socialdemokratiet og forhåbentlig også andre partier, nemlig hvordan vi sørger for, at det personale i

offentlig tjeneste, som skal passe vores ældre medborgere, vores unge, dem, der giver uddannelse osv., kan bo i den by, hvor de skal arbejde.

Kl. 15.55

Fru Charlotte Fischer har jo fuldstændig ret i, at de boliger, der bliver angivet fra ministerens side til at koste 4.000 kr., ikke står til rådighed. Hvis man bliver udkommanderet eller søger et job, står de jo ikke til rådighed, og derfor er der et problem her. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jo, der begynder at være et problem. Jeg tror ikke, det er helt alarmerende endnu, men jeg synes helt overordnet, det rejser et spørgsmål om, hvorvidt det er den rigtige vej at gå, når vi ved, at de grundlæggende strukturer på boligmarkedet simpelt hen gør, at nogle af de her mennesker i mellemindkomstgrupperne, hvis de gerne vil flytte til byen, ikke har mulighed for at få adgang til lejeboliger f.eks. til en overkommelig pris, så det er en grundlæggende diskussion.

Men vel vidende, at der ikke herinde i Folketinget er flertal for grundlæggende reformer af lejemarkedet og boligmarkedet – det er der jo simpelt hen ikke, det er et tabu, det har det været længe, og det bliver det ved med at være – tager vi afsæt i virkeligheden og siger: Når nu tingene er, som de er, hvordan giver vi så kommunerne de bedste muligheder i situationen? Jeg er også klar over, at flere har spurgt, og derfor synes jeg også, vi skal tage det alvorligt.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Måske er fru Charlotte Fischer også bekendt med, at Københavns Kommune, som jeg har nævnt tidligere, har måttet droppe tre projekter. Man kan godt beskyldte Københavns Kommune og andre kommuner for ikke at have bygget tilstrækkeligt med boliger, men når nu de støttebeløb ikke passer og der er de restriktioner både på det her område og i forhold til planloven, beder kommunerne om at få nogle nye redskaber for at få en større fleksibilitet. Om alle de bemærkninger om gennemsigtighed og penge under bordet håber jeg at vi i et givet udvalgsarbejde kan finde ud af at sige: Det er selvfølgelig heller ikke hensigtsmæssigt.

Det er heller ikke det, der har været meningen med det. Det, der er meningen med det, er, man giver nogle vilkår til den bygherre, der vil bygge under de betingelser, ligesom alle mulige

andre vilkår, man laver i en udbudsforretning. Så kan man jo sikre, at der ikke sker plad og svinde, som andre her har påpeget.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Ja, og derfor mener jeg også, at det her kunne blive en god anledning til at kigge på flere forskellige ting. Det ene er jo det her konkrete forslag om, hvorvidt det kunne være en ekstra mulighed, som ikke giver anledning til alt det, vi har hørt om konkurrenceforvridning og lyssky transaktioner, men jeg mener også, der er andre ting.

Nu nævnte hr. Bjarne Laustsen f.eks. maksimumsprisen: Er det den rigtige indretning, den har i dag? Der er meget forskel geografisk på, hvad det er for et prisniveau, man står over for, men det kunne også være en diskussion om planloven, og om kommunerne har gode nok muligheder for at udbyde grunde osv.

Det, der er vores udgangspunkt, er, at det er vigtigt at sikre kommunerne en bred vifte af muligheder, når de skal løse de boligproblemer, de har i deres område.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den radikale ordfører. Vi går videre til SF's ordfører, fru Pernille Frahm.

Pernille Frahm (SF):

Jeg har hørt, at stort set alle ordførere inklusive ministeren synes, det er en god idé med et blandet boligmarked, og at der er folk, der har råd til at betale deres leje. Det, vi kan se, er, at virkeligheden desværre i stadig mindre grad ser sådan ud i de større byer og i Frederiksborg Amt.

Og det, vi efterhånden må erkende, er, at markedet altså har spillet fallit på det her område. Boligmarkedet har spillet fallit. De frie markeds kræfter har spillet fallit på boligmarkedet. Udviklingen er katastrofal: skyhøje priser, stigende priser, stadig større problemer i store byer og i de økonomisk attraktive områder med at få den blanding af befolkningen, som vi alle sammen siger vi ønsker.

Når markedet spiller fallit, er det jo så, at vi som politikere har et ansvar for at forholde os til det, for at foretage os noget, og det gør vi jo. En lang række steder på boligmarkedet griber vi jo ind og stiller krav og laver reguleringer, men når det så handler om at sikre billige boliger, så er der åbenbart en berøringsangst ud over alle grænser.

Det er lidt ærgerligt, hvis det er, fordi man ønsker at straffe overborgmesteren i København, at man ikke rigtig kan få taget sig sammen til at agere på det her område. Det er da rigtigt, at Ritt Bjerregaard har gjort det her til en hjertesag, men i stedet for på den måde så at springe fra ethvert ansvar burde man jo få øjnene op for, at der jo er en grund til, at Ritt Bjerregaard har kunnet gøre det til en hjertesag.

Kl. 16.00

Det er, at det er et kerneproblem i en by som København. Ellers gav det jo ingen mening for overborgmesteren at tage fat på det her problem. Så jeg synes, det er bekymrende, at man er så partiegoistisk i sin tilgang til det her, at man af de grunde ikke vil gribe ind.

Så er der det her med, om alle reguleringer og indgreb i markedsøkonomien medfører fusk og sådan noget. Jo, det kan de da godt gøre, hvis man ikke er villig til at lave en gennemskuelighed og en gennemsigtighed og en ordentlig model for, hvordan man vil arbejde med det. Men et af de steder, hvor vi virkelig har haft fusk og penge under bordet lige nu, er jo på andelsboligområdet. Det er de steder, hvor man fjerner ventelisterne og lader folk sådan fuldstændig ureguleret sælge deres lejligheder, til hvem de har lyst til. Det er dér, man giver mulighed for, at man kan tage penge under bordet, fordi det er dér, sælger kan vælge og vrage på købermarkedet.

Retten til en bolig burde jo være fundamental; det burde jo være en helt grundlæggende ret, at man kan finde en bolig i den by, man arbejder i, som man er i stand til at betale. Og lige nu er der altså en stigende mangel på hjemmehjælpere, på SOSU-arbejdere, på politibetjente, sygeplejersker, læger osv. osv.

Så er der nogle, der har været oppe at sige: Jamen det er ikke alarmerende endnu. Næh, men det skulle det da også meget nødig blive. Det tager jo altså nogen tid at få de her ting sat i gang; det tager jo nogen tid at få bygget de her boliger. Og inden vi er kommet i gang, og inden vi har fået det her på plads, står vi måske i en alarmerende situation.

I Frederiksborg Amt ved jeg at der er kæmpeproblemer med at få politibetjente. Jeg ved, at den skole, jeg arbejdede på i Frederiksborg Amt, havde problemer med at sikre, at lærerne blev i deres job, for lige så snart lærerne fik børn, flyttede de til Køge og søgte job dér, for de havde ikke råd til at købe en bolig, der var stor nok til at have børn i, og som lå i en afstand, der gjorde,

at deres liv var til at holde ud, når de oven i købet skulle have børn.

Det tager tid at bygge. Og vi har altså ikke tid til at sidde og vente på de der partiegoistiske småfægterier. Vi må se at komme i gang. Så jeg støtter forslaget.

Formanden:

Tak til fru Pernille Frahm. Og så er det hr. Per Clausen som ordfører.

Per Clausen (EL):

Der er ikke megen tvivl om, at som udviklingen er i de store byer i dag, har kommunerne brug for at have nogle bedre redskaber til føre en egentlig bypolitik, og der er gode muligheder for at indføre yderligere redskaber, uden at planøkonomien behøver at blive entydigt dominerende.

Det er jo også en diskussion, vi har i andre sammenhænge, for hvordan er det nu, man sikrer, at byerne udvikles på en måde, så man i alle kvarterer får en blandet beboersammensætning, hvor der både er plads til mennesker, der har god økonomi, og mennesker, der har dårlig økonomi? Hvordan er det, vi sikrer, at de boliger, der bygges, er miljømæssigt mest forsvarlige? Hvordan er det, vi sikrer, at vi får bygget boliger, som energimæssigt også lever op til fremtidens krav, hvis vi ellers mener det alvorligt, at vi skal nedbringe CO₂-udslippet i fremtiden? Det er problemstillinger, som jo vedrører hele spørgsmålet omkring støtte til boliger, og hvor der jo også har været meget diskussion af, hvordan man kunne sikre det på en fornuftig måde.

Det her forslag er præget af en vis form for decentralisering og uddelegering af magt, og derfor strider det naturligvis mod Det Konservative Folkeparti og Venstres og Dansk Folkepartis grundlæggende ideologiske holdning, hvor alt jo helst skal reguleres så centralt som overhovedet muligt. Det her ville nemlig give kommunerne en mulighed for konkret at gå ind og stille nogle ekstra betingelser, når man sælger grunde, og så til gengæld naturligvis acceptere, at prisen, når man stiller disse ekstra betingelser, vil blive lavere. Den mulighed ville man givetvis i mange kommuner kunne bruge som et beskedent forsøg på at kompensere for de ulykker, som den borgerlige regerings skattepolitik har påført boligsektoren i Danmark.

Det, der er realiteten, er jo, at de partier, der i dag i virkeligheden intet vil gøre for at løse det problem, som eksisterer i de store byer, at men-

nesker med almindelige indkomster ingen mulighed har for at finde et fornuftigt sted at bo, jo er de partier, der, ved at de har fritaget gevinster på jord og fast ejendom for skattebetaling, har medvirket til yderligere at sætte skub i prisudviklingen på det her område. Og når man så først er med til at skabe ulykkerne, skabe katastroferne, er det klart, at man så efterfølgende ingenting gør for at afhjælpe det.

For hvad er det for noget snak, vi hører her i dag? Det er snak om, at det kan blive lidt mere effektivt i fremtiden; det er snak om, at man måske vil se på, om man kan hæve beløbene lidt for de almennyttige boliger, hvad der jo nok ikke fører til, at de bliver billigere, skulle jeg hilse og sige. Der er en række sådan småting, men ingenting, som for alvor kan løse det her problem.

Kl. 16.05

Man kunne jo så også anskue det her i et miljømæssigt perspektiv, hvilket for en nyvækket, grøn regering jo ville være ret oplagt. Det er jo ikke bare sådan, at det ødelægger menneskers liv, at de tvinges til at bo langt væk fra deres arbejde – for det er der, de kan finde et sted, hvor de har råd til at betale – fordi de skal bruge uanede mængder af tid på transport, nej, det er også sådan, at de miljømæssige konsekvenser af det er ganske alvorlige. Og dermed er vi så med til yderligere at skabe vanskeligheder og problemer med hensyn til at opfylde den forpligtelse, vi alle sammen mener og tror at vi har, hvad angår at nedbringe CO₂-udslippet.

Så jeg synes nu, at når Ritt Bjerregaard har sagt en god ting i forbindelse med sin valgkamp i hvert fald, nemlig at det er vigtigt at skaffe billige boliger til mennesker i København, skulle Folketinget, som vel også har en eller anden form for forpligtelse til at få landets hovedstad til at fungere, sige: Det vil vi gerne være med til at give jer nogle redskaber til, sådan at I kan gøre det.

Jeg synes faktisk, det er vigtigere at få løst de udfordringer og problemer, vi står over for, end at forberede den kommende valgkamp i Københavns Kommune, hvilket jeg måske mere opfatter at de borgerlige partier er i gang med her.

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Bjarne Laustsen.

Bjarne Laustsen (S):

Inden jeg går over til at kommentere de bemærkninger, der har været fra de forskellige

ordførere, vil jeg sige, at jeg synes, vi har haft en meget god og relevant debat. Jeg vil godt lige trække op, hvorfor vi i Socialdemokratiet har følt anledning til at komme med det her forslag nu.

Først er det jo sådan, at vi kigger på det kommunale selvstyre. Har kommunerne de redskaber, de skal have? Vi ved, at rigtig mange kommuner har efterspurgt nogle forslag som dem, vi kommer med her, således at de får mulighed for at regulere på en anden måde med hensyn til at lave en aktiv boligpolitik.

Punkt 1 er jo, at boligpriserne har presset mennesker med helt almindelige indkomster ud af de store danske byer. Punkt 2 er, at kommunerne har brug for boliger til de medarbejdere, der skal sikre velfærden i fremtiden, og punkt 3 er, at der er en bred kommunal interesse for redskaber til at sikre blandede boligområder og billige boliger, og kommuner med høje grundpriser kan stort set ikke længere sikre almene boliger, fordi støttebeløbet ikke passer. Og derfor er der grund til at gå ind og kigge på det her.

Når vi siger, og det bliver sagt forskellige steder fra, at det er et rent københavnerproblem, er det slet ikke rigtigt. Selv i Skagen er det også et stort problem, at folk ikke har råd til at bo inde i bykernen, fordi priserne stiger så voldsomt. Vi kan se i hovedstaden, at der er 10.000 københavnere, der er flyttet ud, fordi de ikke har råd til at bo der mere. Det er typisk også børnefamilier fra helt almindelige lavindkomstgrupper. Og derfor kan man også se, at der er forskelle – f.eks. har mæglerfirmaet home dokumenteret, at en gennemsnitsfamilie med en indtægt på 600.000 kr. er nødt til at flytte 50 km væk fra København for at få råd til at have en bolig.

Derfor har vi også behov for, at de medarbejdere, der skal sørge for at betjene de unge, og de ældre med uddannelse ved politiet osv., også kan bo i den by, hvor de skal arbejde. Det er utrolig vigtigt. Der findes kommuner, der allerede er begyndt at give et højere beløb til folk, bare for at de skal blive, fordi priserne også er store der. Derfor tror jeg, vi er nødt til at finde på løsninger, som mange ordførere også har været inde på, og en af dem er jo selvfølgelig at sørge for, at der er billige boliger, i stedet for at man sætter lønnen op.

Dernæst er det også sådan, at vi ved, at ifølge den rapport, som Miljøministeriet selv er kommet med og har fået lavet i 2006 om projektet »Fornyelse i planlægningen«, er der rigtig mange kommuner, der gerne vil abonnere på sådan-

ne muligheder som det her. Derfor handler det jo selvfølgelig om, at vi sikrer, at det kommunale selvstyre kan fungere, og derfor har vi jo også i Miljøudvalget stillet ændringsforslag til planloven, så de to muligheder – vi kigger på den ene her, og den anden er i miljø- og planloven – bliver ændret. Vi håber, at der kan findes flertal for det; vi har i hvert fald valgt her at rejse den problemstilling.

Så er kommunerne blevet skoset for, at de ikke har bygget boliger nok, men det er jo, fordi støtte- og rammebeløbet er, som det er, og de faktuelle priser er højere, og derfor bliver de ikke bygget. Derfor oplever vi i dag, at der er projekter, bl.a. i Københavns Kommune, der ikke kan findes plads til, fordi man ikke har de muligheder, der skal til.

Kl. 16.10

Støttebeløbet er i dag 18.000 kr. Jeg har fremført, at det ikke nødvendigvis behøver at føre til øget offentlig støtte, for man kan gå ind og give det vilkår til dem, der bygger, at man siger: I køber en grund, og i forbindelse med det og opførelsen af nogle boliger er der nogle vilkår. Ligesom man kunne stille forslag om vinterbyggeri, altaner, elevatorer osv. osv., skal der også være x antal billige boliger efter de normer her. Det kan laves, så der er fuld gennemsigtighed. Så der er ingen problemer i det, og det behøver ikke at føre til en eneste ekstra offentlig krone, som nogle har været bekymret for. Vi kan også sagtens sikre, at der er fuld gennemsigtighed, for det er jo et andet vilkår, som man kan stille som krav i forhold til at gøre noget ved det her område.

Ministerne var inde på nogle ting, og nogle har også sagt, at det her bare er et Rittproblem. Jeg synes, det er beskæmmende, at regeringen ikke her i dag har været i stand til at fremlægge forslag til løsninger, der tager sigte på, hvordan ganske almindelige mennesker kan bo i de byer, hvor de arbejder. Jeg synes, det er beskæmmende, at overborgmesteren allerede den 16. januar sendte et brev til indenrigs- og sundhedsministeren om boligforsyningen. Der er end ikke svaret på det brev endnu. Det viser da med al tydelighed, hvilken ildhu og omhu regeringen har for den almene sektor.

Derfor er der behov for, at der bliver taget initiativer. Hvis ikke man vil være med til det her, synes jeg, at man i det mindste kan gøre det, at man sørger for, at der kommer nogle andre forslag, der måske kan gå i retning af at løse problemerne.

Jeg har stillet flere § 20-spørgsmål, og i svaret på S 3062 synes jeg der er nogle interessante tal. Nu er det jo ingen hemmelighed, at jeg kommer fra Jylland – det kan måske endda også høres – men jeg synes, de priser, der bliver offentliggjort i det her notat, er ret voldsomme. Altså, en gennemsnitlig salgspris på huse, der er solgt i første halvdel af 2006, ligger på godt og vel 25.000 kr. pr. kvadratmeter, og for ejerlejligheder er den oppe på næsten 41.000 kr. Det giver priser på i gennemsnit 3,5 mio. kr. for enfamiliehuse og for ejerlejligheder 3,9 mio. kr.

Det siger sig selv, at det er der ganske almindelige mennesker der ikke har råd til at bo for, og derfor er vi nødt til at have billige lejligheder, som man kan flytte ind i, fordi man slet ikke har lønninger, der matcher det her.

I forhold til ordførerne er det sådan, at jeg vil sige, at jeg er glad for, at alle partier og også ministeren har været inde på, at der er problemstillinger her, som er værd at overveje. Man er måske ikke helt tilfreds med det beslutningsforslag, vi er kommet med, men det erkender vi også er politik.

Dem, vi har fået sympati fra i forhold til det her, kan jeg jo godt se ikke udgør et flertal; så meget rækker det trods alt heller ikke til. Men de indvendinger, der har været imod det, nemlig at man sætter almindelig regulering og konkurrence og gennemsigtighed og alt det der ud af kraft, kan vi afvise, for det kan vi hegne ind, således at der ingen problemer er i forhold til det.

Vi synes som sagt, at kommunerne har behov for at få en ekstra mulighed her, et ekstra redskab, og vi har fuld tiltro til, at de også kan håndtere det. Og når vi nu også ved, at der er private aktører på området her, der vil bygge på de betingelser, har vi ingen betænkeligheder derved.

Både Dansk Folkeparti, Konservative og Venstre er jo enige i, at der er et problem, men har ikke selvstændige forslag til, hvordan det skal løses.

Jeg er meget glad for De Radikales bemærkning om, at man overordnet er meget positiv i forhold til det her, men at der generelt er behov for en mere bred debat. Det tror vi gerne. Vi er kede af, at De Radikale har bundet sig op på den sidste boligaftale, men når det er sagt, indbyder vi gerne til samtaler omkring det her og håber, at vi kan finde løsninger, for når nu vi er enige om, at problemstillingen er der, synes jeg også, vi skal kigge på det.

SF's bemærkninger om helt reelle problemstillinger er vi selvfølgelig enige i.

Enhedslisten var inde på, at vi skal have en byudvikling, hvor der er plads til forskellighed og forskellige mennesker, det er fint, og der var også en kvittering for, at det kommunale selvstyre kan håndtere det her.

Derfor synes jeg, at de indvendinger, der har været fra forskellige ordførere, kan vi feje til side og sige, at vi er i stand til at efterleve alt det, som ministeren faktisk krævede i sin tale, nemlig fuld gennemsigtighed, og at der er et behov for det her. Det behøver ikke nødvendigvis at føre til, at det er grunde, der bliver solgt til under prisen, for jeg tror på, at der er behov, og at der også er private aktører, der vil bygge til den pris, som er markedsprisen, men med det vilkår, at man, samtidig med at man får ret til at bygge nogle dyre boliger, også kan bygge nogle billige boliger.

Kl. 16.15

Formanden:

Tak til hr. Bjarne Laustsen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 129:

Forslag til folketingsbeslutning om fastsættelse af tilskud i hjælpeordninger på niveau med løn- og arbejdsforhold på arbejdsmarkedet.

Af Pernille Frahm (SF), René Skau Björnsson (S), Martin Lidegaard (RV) og Line Barfod (EL).
(Fremsat 28/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.